

ВАЛЕНТИН КОРОВИН АЛЕКСАНДЪР ПУШКИН 1799–1837

Превод от руски: Маргарита Миланова, 1987

chitanka.info

Александър Пушкин (1799–1837) е потомък на обеднял знатен дворянски род. Получил първоначалното си възпитание и образование в дома си, през 1811 г. е изпратен в току-що открития императорски лицей в Царское село край Петербург. Още там обръща вниманието на най-видните руски литератори с необикновената си поетична дарба.

Духовното съзряване на Пушкин става в бурното време на Наполеоновите войни, на патриотичния подем, предизвикан от Отечествената война на руския народ против нашествието на Наполеон през 1812 г., под влиянието на свободолюбивите идеи на зараждащата се идеология на декабристите. В годините на завършването на лицей (1817) Пушкин вече е широко известен в литературните среди. По това време пише множество свободолюбиви стихотворения и пристъпва към създаването на поемата си „Руслан и Людмила“, която е завършек на лицейския и следлицейския период от творчеството му. През 1820 г. властите, недоволни от свободолюбивите му и сатирични стихове, го заточват в южните области на Русия, където той прекарва четири години (1820–1824). Там се прониква от идеите на романтизма и ги възприема както в лириката, така и в поемите си („Кавказки пленник“, „Бахчисарайски фонтан“, „Братята разбойници“, „Цигани“). Последната си поема Пушкин завършва в родовото си северно имение Михайловское, близо до Псков, където отново е заточен заради конфликт с прекия си началник граф М. Воронцов и по подозрение в пропаганда на атеизъм.

В Михайловское Пушкин прекарва две години (1824–1826). Тук написва народната драма „Борис Годунов“, поемата „Граф Нулин“, много лирични стихотворения, продължава работата си над романа в стихове „Евгений Онегин“, започнат още в Южна Русия. Михайловският период бележи преминаването на Пушкин към позициите на реализма.

След връщането си от заточение през 1826 г. Пушкин навлиза в нов етап от живота и творчеството си. След разгрома на въстанието на декабристите, останал верен на свободолюбивите си възгледи, той в много свои произведения се издига до изразяване на същността на социалните конфликти на своето време и същевременно се стреми да подсказва на царя мисълта за необходимост от преобразования. Във връзка с това се ражда темата за императора Петър I (поемата

„Полтава“, романът „Арапинът на Петър Велики“ и др.). През 1826–1830 години поетът се обръща към прозата.

Плод на философските и социални размисли на Пушкин, на мислите му за пътищата на развитие на Русия и на нейната литература са творбите му от есента на 1830 година, която поетът прекарва в имението Болдино (голям брой лирични стихотворения, „Повестите на Белкин“, „Малките трагедии“ и др.). Пак тогава е почти завършен и романът „Евгений Онегин“. Тридесетте години са време на напрегнати духовни търсения на поета. Пушкин се изявява през това време не само като писател, а и като критик, историк, като обединител на прогресивните литератори, групирани отначало около „Литературная газета“, а после около списание „Современник“. Към това време се отнасят големите му прозаични творби „Дубровски“ (1833), „Капитанската дъщеря“ (1836), „Историята на Пугачов“, незавършената „История на Петър“, поемата „Медният конник“ (1833), многобройни стихотворения, в които Пушкин се обръща към основните въпроси на човешкия живот — любовта, творчеството, смъртта. През 1833 г. е написана и повестта „Дама пика“, включена в този сборник.

Творчеството на Пушкин е пример за хармонично прекрасно изкуство в руската и световната литература.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.